

ἀγριοβούβαλο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγροβούβα-
λον Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βουβάλι.

Ἀγριος βούβαλος ἔνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἐκεῖ μὲ τ' ἀγροβούβαλον τοὺς δύο ζευγάρ' ἐποίκων
(ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἀγρίου βουβάλου τοὺς δύο τοὺς ἔκαμαν
ζευγάρι, δηλ. ἔβαλαν τὸν Ξάνθινον, περὶ οὗ ὁ λόγος, μαζί
μὲ τὸ ἀγριοβούβαλον ν' ἀποτελέσῃ ζεύγος) Τραπ.

ἀγριόβουζα ἡ, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βούζα.

Ὁ τοῦ μεγαλυτέρου εἵδους χερσαῖος βάτραχος.

ἀγριοβούνι τό, ἀμάρτ. ἀγριοῦνι Κάμπ. Κάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βουνί.

Ἀγριον βουνὸν ἔνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Μαῦρο πουλλάκι κάεται 'ς τῆς Κάσος τ' ἀγριοῦνι,
βγάλ-λει φωνίς-σα θλιερὴ καὶ μαῦρο μοιρολόι

(κάεται = κάθεται, φωνίς-σα = φωνίτσα, θλιερὴ = θλιβερὴ)
Κάσ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριοβούν'·
Στερελλ. (Ἀκαρναν.), Ἀγροβούνι ἄγν. τόπ.

ἀγριόβουρας ὁ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βούρας.

Τὸ ἔντομον σφήξ.

ἀγριόβουρτσα ἡ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βούρτσα.

Τραχεῖα, σκληρὰ ψήκτρα.

ἀγριοβραχὰ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βραχὰ.

Τόπος βραχώδης καὶ ἀπότομος: *Eída* ἀγριοβραχεὺς
ποῦ 'ν' ἐκεῖ! Ἀγριοβραχὰ ποῦ 'ν' καὶ τούτῃ!

ἀγριόβρομη ἡ, Ἡπ. ἀγριόβρομ' Θεσσ. (Βελεστ.
Καλαμπάκ.) ἀγριοβρόμη Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) — Λεξ.
Περίδ. Βυζ. ἀγριόβρομος ὁ, Ἰθάκ. Κέρκ. ἀγριοβρόμος
Ζάκ. ἀγρίβρομας Κεφαλλ.

Διάφορα εἶδη τοῦ φυτοῦ βρόμης (avena) τῆς δημώδους
οἰκογενείας τῶν γεννημάτων τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστω-
δῶν (graminaceae) 1) Βρόμη ἡ γενειοφόρος (avena
barbata) Ἡπ. Θεσσ. (Βελεστ. Καλαμπάκ.) Κεφαλλ. 2)
Βρόμη ἡ ἄστατος (avena fatua), ὁ τῶν ἀρχ. βρόμος ἡ
βόρμος καὶ σιφώνιον. Συνών. ἀγριοβρόμι 2, ἀγριογέν-
νημα 2, ἀγριοσιφωνάρι, βρόμος. [**]

ἀγριοβρόμι τό, Θεσσ. (Βόλ. Λάρις.) Κέρκ. ἀγριό-
βρομο Ἀττικ. Ζάκ. Θεσσ. (Λάρις.) — Λεξ. Βερ. 133.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριόβρομη.

1) Τὸ φυτὸν βρόμη ἡ ἄγονος (avena sterilis) τῆς
τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Ζάκ. Θεσσ. (Βόλ.
Λάρις.) Κέρκ. 2) Τὸ φυτὸν βρόμη ἡ ἄστατος (avena
fatua) Λεξ. Βερ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγριό-
βρομη 2. [**]

ἀγριόβρουβα ἡ, σύνθηθ. ἀγριοβρούβα πολλαχ.
ἀγριόγρουβα Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βρούβα.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (crucife-
rae) 1) Τὸ σίναπι τὸ λευκὸν (sinapis alba) σύνθηθ.
Πβ. βρούβα. Συνών. λαψάνα, σινάπι. 2) Σισύμ-
βριον τὸ φαρμακευτικὸν (sisymbrium officinale) πολλαχ.
Πβ. πικρόχορτο, σκυλλοβρούβα. [**]

ἀγριοβρωνιά ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. βρωνιά,
δι' ὃ ἰδ. ἀβρωνιά.

Ὁ βαφικὸς πρὸς πορφυρᾶν βαφὴν μαλλίου καὶ μετά-
ξης λειχὴν, ροκέλλη ἡ βαφικὴ (rocella tinctoria). [**]

ἀγριοβύζι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. βυζί.

Ἀγριόχορτον τοῦ γένους τῆς κρηπίδος (crepis ἢ tol-
pis) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae), ὅμοιον πρὸς
ραδίκι, κρηπίς ἡ γραμμωτὴ (crepis virgata), χρησιμεῖον
πιθανῶς ὡς πικρὸν πρὸς ἀπογαλακτισμὸν τῶν βρεφῶν.
Ἰδ. ΠΓεννάδ. 553 καὶ ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ.
6 (1923) 223. Συνών. πικραλίδα. [**]

ἀγριογάιδαρος ὁ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Περίδ.
Βυζ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γάιδαρος.

Ὁ ὄναγρος, ὄνος ὁ ταινιόπους (asinus taeniorus).
Συνών. ἀγριονικόν.

ἀγριόγαλλος ὁ, Ἄνδρ. Ζάκ. Θήρ. Κέρκ. Κεφαλλ.
Πάρ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γάλλος.

Τὰ πτηνὰ ὠτίδες (otis) τῆς τάξεως τῶν καλοβατικῶν
(grallatores), ὑποδιαίρεσις τῶν ἀλεκτοριδῶν (alectori-
dae), εἶδη ἰνδιάνου 1) Ἡ τῶν ἀρχ. ὠτίς, ὠτίς ἡ βρα-
δεῖα (otis tarda) ἔνθ' ἄν. 2) Ὤτις ἡ τέτραξ (otis
tetrax) ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγριόδεανος, ἀγριόκοιττα,
ρούσσα, χαμωτίδα. [**]

ἀγριογαριφαλὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀγριογαρεφαλὰ Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο. Ὁ
μεταπλασμὸς κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν.

Τὸ ἄγριον γαρίφαλον.

ἀγριογαρίφαλο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγριογα-
ρούφαλο Κέρκ. κ. ἄ. ἀγριογαρόφαλο Κέρκ. κ. ἄ. — Λεξ.
Βυζ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γαρίφαλο.

1) Ἀγριολούλουδον τῆς τάξεως τῶν καρυφυλλωδῶν
(silenaceae), ὁ διώσανθος τοῦ Θεοφρ. (Ἰστ. φυτ. 8,1,1),
διώσανθος ὁ δενδρώδης (dianthus arboreus) καὶ διώσαν-
θος ὁ ἄοσμος (dianthus inodorus) ἔνθ' ἄν. Συνών.
ἀγριομοσκοκάρφι, καρυόφυλλο. 2) Ἀγριολού-
λουδον τοῦ γένους τοῦ χιτῶνος (tunica) ΠΓεννάδ. 1034.
[**]

ἀγριόγαττα ἡ, σύνθηθ. ἀγριόκαττα πολλαχ. ἀγριό-
κατθα Νίσυρ. ἀγριόκαττα Πελοπν. (Λακων.) ἀγρόκαττα
Καπ. (Ἀραβάν.) ἀγροκάττα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἰν.
᾽Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀγριόγαττος ὁ, σύνθηθ. ἀγριό-
γαττους βόρ. ἰδ. ἀγριόκαττος πολλαχ. ἀγριγόκαττος Κρήτ.
ἀγριόκατθος Νίσυρ. ἀγρόκαττος Πόντ. (Τραπ.) ἀροκάτ-
τος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ γάττος. Τὸ ἀγριόκαττα καὶ παρὰ Σομ., τὸ δὲ γριόκαττος ἐν τῷ Ἑρωτοκρ. Β στ. 338 (ἔκδ. ΣΞαν-ουδ.)

1) Ὁ τῶν ἀρχαίων αἰλουρος, γάττα ἢ ἀγρία (felix catus) τῆς τάξεως τῶν αἰλουροειδῶν (felinei) σύνθηθ.: *ρίχνιτι ἀπάν' σὰν ἀγριόγαττους* (ρίχνιτι=ἐπιτίθεται) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Τί με τ' ῥᾶς σὰν ἀγριόγαττους;* (διατί με βλέπεις τλ.) αὐτόθ. *Σὰν ἀγριόκατθος εἶναι νῶ ἄθ-θρωπος, ἅμα θυ-ώση Νίσυρ.* || Φρ. *Ἐθαρεῖς ἀγροκάττα εἶσαι!* (συνών. φρ. *ωσπὶ ἀγριόκαττα εἶσαι!* Λέγεται πρὸς τοὺς ἀπροσί-τους καὶ εὐκόλως ὀργιζομένους) Τραπ. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώ-που δειλοῦ καὶ ἀκοινωνήτου πολλαχ. β) Γαλῇ ἢ κοινῇ ἀγριώτερον χαρακτηρᾶ ἔχουσα ἢ ἡ μεγαλόσωμος Σύμ. 2) Ὁ θῶς Λεξ. Γαζ. (λ. θῶς). Συνών. *τσακάλι*. 3) Παιδιά τις Σάμ. [**]

ἀγριόγαττο τό, ἀμάρτ. ἀγριόκατσο Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γαττί.

Ὁ νεαρὸς ἄγριος αἰλουρος. Συνών. ἀγριογαττούδι.

ἀγριογαττούδι τό, ἀμάρτ. ἀγροκαττούδ' Πόντ. (Σάντ.) ἀγροκάττουδον Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γαττούδι.

Τὸ ἀγριόγαττο, ὁ ἰδ.

ἀγριογέννημα τό, ΠΓεννάδ. 211.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γέννημα.

Εἶδη βρόμης (avena) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν σιτηρῶν (graminaceae) 1) Βρόμη ἢ ἡμερος (avena sativa). Συνών. *βρόμη, σιφωνάρι, ταγή.* 2) Ἡ ἀγριόβρομη 2, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριογερακίνα ἢ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γερακίνα θηλ. τοῦ οὐσ. γεράκι.

Ἀγρία ἰέραξ: Ἄσμ.

Καὶ σκάψε μὲ τὰ νύχια σου σὰν ἀγριογερακίνα.

ἀγριογέτιμο τό, ἀμάρτ. ἀγρογέτιμο Πόντ. (Κο-τύωρ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γετίμιν.

1) Τὸ παντελῶς ὀρφανὸν παιδίον. Συνών. *πεντάρ-φανο.* 2) Τὸ παιδίον, τοῦ ὁποίου οἱ γονεῖς εἶναι ἄγνωστοι.

ἀγριογξασεμί τό, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γξασεμί.

Ὁ αὐτοφυῆς ἱασμος.

ἀγριόγίδα ἢ, πολλαχ. ἀγριογίδα πολλαχ. ἡ γριό-γίδα Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γίδα. Ὁ τύπ. ἀγριογίδα καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Αἰγαγρος πολλαχ. 2) Ἡ ἀτίθασος ἡμερος αἶξ τοῦ ποιμνίου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ἀντίθ. ἡμερόγίδα.

ἀγριογιδήσιος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριόγίδα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ήσιος.

Ὁ ἐξ αἰγάγρου προερχόμενος, αἰγάγρειος: Ἄσμ.

Μοῦ γύρεψ' ἀλαφιῶν τυρὶ καὶ ἀγριογιδήσιο γάλα.

ἀγριογίδι τό, πολλαχ. ἀγριογίδι Α.Ρουμελ. (Καρ.) ἀγριογίδ' Μακεδ. ἀγρογίδι Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγρογίδι Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγριογίδι Εὐβ. ἀγριογίδον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ) ἀγριογίδον Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἀγριογίδο Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀγριογίδο πολλαχ. ἀγριογίδου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγριογίδου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀγριογιδιον.

1) Ἀγρία αἶξ, αἰγαγρος σύνθηθ.: *Πάμι νὰ βαρέσουμι ἀγριογίδα* Αἰτωλ. *Ἀναρρόχαζαν τὰ β'νὰ ἀπ' τοῦ τ'φικίδ' σήμερα, τ'φέκαγαν τ' ἀγριογίδα* (ἀντήχουν τὰ βουνὰ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πυροβολισμοὺς σήμερον, ἐπυροβόλουν τὰς αἰγάγρους) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἔχουν τοὺν ἄντρα μ' ἄρρουστουν χρόνους καὶ πέντι μῆνις καὶ μὴ γυρεῦ' ἄρρουστικό καὶ 'ς τοῦ ντουνηῖ δὲν εἶνι, γυρεῦ' ἀπὸν λαγὸ τυρὶ καὶ ἀπ' ἀγρογίδι γάλα

(ἀρρουστικό=ξαρρωστικό, ἰατρικόν) Μακεδ. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ δυστηνίου παιδίου Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.) 2) Δορκὰς Ζάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Συνών. *ζαρκάδι*. [**]

ἀγριογιδιάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀγριογιδιάρης Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριόγίδα ἢ ἀγριογίδι καὶ τῆς παρα-γωγικῆς καταλ.-ιάρης.

Οἶονεὶ βοσκὸς ἀγρίων αἰγῶν, εὐτελὲς βοσκός: Ἄσμ.

Ἀχου, μωρὲ παλαισοσκέ, μωρὲ ἀγριογιδιάρη, ὁποῦ με τραϊτόρεψες πῶς ἦσον παλληκάρη

(τραϊτόρεψες=ἡπάτησες).

***ἀγριογιδόπουλλο** τό, ἀγριογιδόπον Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγριογίδι.

Τὸ νεαρὸν ἀγριογίδον.

ἀγριογκορτσά ἢ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχράς) ἀγριου-γουρτσά Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γκορτσά.

Ἡ ἀγρία καὶ αὐτοφυῆς ἄπιος (pyrus amygdalifor- mis). Συνών. ἀγριαπιδά 1. [**]

***ἀγριογκορτσο** τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχράς).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γκόρτσο.

Ἀγριογκορτσά, ὁ ἰδ.

ἀγριογλαρώνι τό, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. γλαρώνι.

Εἶδος μακράνυχενος, μακρόποδος καὶ ἀδηφάγου λάρου. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ἰσχυροῦ καὶ μακρολαίμου, λαιμάρ-γου καὶ ἀμάσητον καταβροχθίζοντος τὴν τροφήν ἢ ἐπὶ πλεονέκτου. Πβ. Ἀριστοφ. Νεφ. 591 «Κλέωνα τὸν λάρων» καὶ Parod. Graec. 61 (ἔκδ. PBrandt) «πεινῶντι λάρφ ὄρνιθι ἐοικώς». [**]

